

300 BORGERES PROTEST

I tre artikler anfører Johny Noer som formand for foreningen 'Med Grundlov Skal Land Bygges' 300 medlemmers protest mod følgende tre forhold:

1. at Danmarks evangeliske frikirker **aldrig** kan identificeres med samfund, der dyrker 'transcendente magter'.
2. at de 'nye udkast til lovforslag er i strid med grundloven og i Folketinget (i overensstemmelse med Folketingets forretningsorden art.16, stk.3 bør afvises af Folketingets formand som værende lovudkast, der direkte berører rigets forfatning.
3. at Betænkning 1564 åbenlyst udskiller en gruppe danske frikirker, som 'andenklasser-borgere' – et historisk afskrækkende skridt, hvor sporene fra 1938 skræmmer...

1. DET SORTE KOMMISSORIUM

”Den, der kommer allersidst skal i den sorte gryde,” – sådan lyder det i en gammel dansk børnesang. Ordene har fået aktuel betydning. Efter at staten ved en afsluttende Højesteret har ’grebet’ folkekirken ved at gøre Danmarks Nationalkirke til **et simpelt socialt statsorgan**, kaster den nu (ved en ny udvalgsbetænkning nr. 1564) samtlige danske, evangeliske frikirker – med hele deres rene, reformatorisk forkyndelse – i den samme giftige vælling som de herboende afgudsviske, dæmonisk inspirerede djævelkulter.

Det oprørende udvalgsbetækningsforslag rejser atter spørgsmålet om statens grundlovs forpligtelse. Denne gang er det **ikke** (som i folkekirkens tilfælde) den **evangeliske** trosbekendelse (som den forekommer hos frikirkerne), der særligt nedgøres.

Danmarks **evangeliske** frikirker har i absolut samme grad som den **evangelisk**-lutherske kirke deres dybe troens rod og højthellige oprindelse i den 500-årige åndelige vækkelse, der på Luthers tid forandrede verden. Derfor har staten ifølge grundlovens 4. bestemmelse præcise ordlyd (hvor **det evangeliske grundsyn** har sin plads) **den samme obligation** over for nationens **evangeliske** frikirker som overfor det **evangeliske** islæt i den lutherske kirkes afdeling.

Den danske forfatning anvender **ikke** ’en pæn **anbefaling**’, når den betoner **den absolut påbudte forskelsbehandling** med henblik på den særlige støtte og forret, som staten tilsiger den protestantisk-**evangeliske** vidnesbyrd; det drejer sig nemlig **ikke** kun om ’en anbefaling’ – men om **en befaling**! På samme måde bør det få konsekvenser, hvis staten misagter det samme **evangeliske** vidnesbyrd, som er betroet Danmarks frikirker. I denne overtrædelse har kirkeministeriets sorte kommissorium gjort sig skyldig.

OPGØRETS TIME

Som de danske kristne på grund af statens seneste overgreb på deres ’gudstjenesteordning’ (Hebr.3:1) er blevet tvunget til (med en afsluttende højesteretssag) at bevæge sig ind i juraens verden så stilles så stilles landets troende nu som aldrig før over for **nye udfordringer**! Så sandt der findes noget som folk i almindelighed betegner som **ret**, så er den opgørets time kommet, hvor (ikke mindst) de danske frikirker bør vurdere, om **ret** er det samme som **retfærdighed**?

Den gamle opfattelse (hvorvidt ret og retfærdighed er forbundet med størrelser) er med 2015-nedsættelsen af et ildevarslende kommissorium, blev sat på en hård prøve. De kommende dage vil i Danmark vise, **om der er forskel på ret og magt**. Den afsluttende højesteretssag efterlader skræmmende spor. Statsmagten har siden d. 23. marts 2017 fået banket folkekirken på plads. Nu kommer turen til frikirkerne: De skal kastes i den sorte gryde!

Det omtalte livsfarlige kommissorium er officielt karakteriseret som (citater):
’Lovforberedende udvalg om en sammenhængende **lovregulering** af forholdene for andre

trossamfund end folkekirken'. Udvalget, der altså skal bane vejen for, at frikirkerne (på samme måde som folkekirken) lydigt falder tilføje, har fået betegnelsen: **'Trossamfundsudvalget'**.

Selvom udvalgsmedlemmerne, som skal forberede love, der **sikrer staten mod oprørske elementer**, hader bibelvers og ikke kan fordrage henvisninger til andre kilder end deres egne, tykke lovebøger – så må de i dette tilfælde finde sig i, at jeg (sammen med 300 andre) frimodigt citerer et skriftord, der i denne forbindelse ligger mig på sinde. Det lyder sådan: "Ved I ikke, hvad Skriften siger i fortællingen om Elias?" Hvorledes han anklager Israel for Gud: 'Herre! Dine profeter har de ihjelslået, dine altre har de nedbrudt; jeg alene er tilbage, og nu står de mig efter livet. Men hvordan lyder det guddommelige svar til ham? "Jeg har ladet syv tusinde mænd blive tilbage, **som er mine**, og som ikke har bøjet knæ for Baal" (Rom.11:2-4).

Dette (i mine øjne) højaktuelle skriftafsnit slutter med ordene: "Således er der da **også i den nuværende tid** blevet en rest tilbage i kraft af en nådes udvælgelse..." (v.5)

IKKE-GÆLDENDE RET

Dette (her citerede) skriftord fra Ny Testamente vil på forhånd blive afvist af statens (nyligt nedsatte gudsfjendtlige) trossamfund! For statsudvalgsmedlemmernes umiddelbare, uændelige betragtning forekommer sådanne 'religiøse henvisninger' (selv hvor der forberedes **nye love om 'frikirkens indre forhold'**) som mildest talt 'mindre interessante'.

Det er ikke 'sådanne tekster', vi beskæftiger os med' (vil statskommissoriet indvende). Et advarende skilt er sat op på døren: "Problemstillinger af den art **bedes holdt uden for dette udvalgsværse...**

Med disse ord vil statens folk gå i gang med '**at ordne de danske frikirkers fremtidige forhold**'. Den statslige retsvidenskab skal herefter lægges til grund for 'de nye ordninger'. Domstolens 'retlige resultater' (især Højesteretssagen fra marts 2017) vil blive de styrende elementer. 'Juridisk prætoris' den fremherskende metode.

"Vi forholder os til **gældende ret**," vil eksperterne bag den nye tvangsregulering af frikirkernes tro og lære, hævde. Dermed mener de, at 'gældende ret' forudsætter, at der også eksisterer en '**ikke-gældende ret**: Denne '**ikke-gældende ret**' er Bibelen! Den skal fra første færd fjernes fra udvalgets bord. Den har ikke nogen plads i statskommissariats regulering af frikirkernes fremtidige eksistens. Dens indhold er bandlyst! Dens lære afskyes som pesten. Den skal – efter det sorte kommissoriums mening – ikke have et ord 'at skulle ha' sagt'; den er (som sagt): '**ikke gældende**'!

På dette punkt – tør jeg påstå – har det statslige lovregulerende udvalg imidlertid forregnet sig. Staten er med dette sorte kommissorium ude på at gøre det samme arbejde som magthaveren gjorde på Elias' tid; '**det vil slå profeterne ihjel**' (Rom.11:3). Inden en sidste åndelig vækkelse fejer over landet, vil disse sortklædte kirkegårds-kommissionsgravere søge at kaste de sidste tre skovfulde jord på den (som de mener) tiloversblevne rest af frikirkeligt oprør.

Men her har de næppe taget højde for, at der i Danmark er en rest af Guds folk, som ikke i omgang tilhører et kirkesamfund; "de er mine," siger Herren.

FRIHEDENS TIME FORBI

Det er den elvte time, at denne guddommelige rest i Danmark – som kalder sig 'evangelisk' og bygger deres tro især på Ny Testamentes lære, ja fastholder Den apostolske trosbekendelse, giver sig i kast med de forslag om de frie kristne menigheders forhold, der er (citat): 'udmøntet i udkast til lovforslag'. Når denne 'udmøntning' **allerede** er omtalt (og faretruende formuleret) som en **uforbearbejdet kendsgerning**, så kan da samtlige evangeliske trossamfund, der står uden for folkekirken, vente det værste! Meget snart bliver disse lovforslag højtideligt og uigenkaldeligt ophøjet til lov – og fra det øjeblik er frihedens time for evangeliets forkyndelse i vort gamle fædreland forbi! Dette er, hvad jeg i det følgende har på hjerte (- ja, jeg tør sige, er mig betroet) at gøre nærmere rede for. På forhånd tør jeg fortælle mine læsere, at det, som her er hårrejsende læsning! Nogle vil ane, hvorledes det (side for side) løber dem koldt ned ad ryggen. Andre vil (med et overbærende smil) lægge disse linjer til side; "overdrevent," vil de sige... dog meget snart vil de blive klogere!

Lad mig forklare:

Behovet for en såkaldt 'lovregulering' (som er mærkeseddelen, der er heftet på Trossamfundsudvalget) kan have sin berettigelse. Behovet for regler om, hvordan stat og kirke skal fungere sammen, bør faktisk prioriteres. Spørgsmålet er bare, om de regler, som det sorte kommissorium ønsker at indføre, **understøtter den identitet, som det danske samfund udtrykker i sin grundlov**. Altså om de foreliggende forslag varetager det **overindividuelle** formål, som udtrykkes i den danske forfatnings 4. paragraf.

FARLIG DEFINITION

Det er af afgørende betydning, at statens definition af landets troende er i overensstemmelse med grundlovens respektfulde omtale og ordlyd i dens bestemmelse om trosfriheden.

Trossamfundsudvalget foreslår følgende definition af de **evangeliske** kristne uden for folkekirken: "Ved trossamfund forstås et fællesskab, hvis medlemmer samles om en **tro på magter**, som står over mennesker og naturlove, efter udformede læresætninger og ritualer. En sådan 'forståelse' af landets evangeliske kristne er den **mest respektløse og krænkende definition**, som staten indtil nu har hæftet på landets troende borgere..."

Det første led i denne definition: "Ved trossamfund **forstås** et fællesskab," bør da (når det drejer sig om definition af landets **evangeliske** frikirker) absolut iagttages ud fra den 4. bestemmelse i Danmarks Grundlov, som siger: "Den **evangelisk-lutherske** kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten."

Hertil er følgende at iagttage. Den 4. danske grundlovsparagraf siger **ikke**, at 'den danske folkekirke skal understøttes af staten' – men den siger, at (for så vidt) den danske folkekirke '**som sådan**' er identisk med den **evangelisk**-lutherske kirke, er den berettiget til statens støtte, hvilket straks indbefatter, at det er den **evangelisk**-lutherske **lære**, som staten forpligter sig til at bakke op omkring.

Heraf kan udledes, at hvis den danske folkekirke **ikke længere** 'som sådan' er **evangelisk**-luthersk, så er den ej heller **omfattet af statens støtte**. Hvis derimod en dansk frikirke læremæssigt, i ord og handling, er **mere evangelisk** end 'den lutherske', så er den også **i højere grad omfattet af grundlovens bestemmelse**... og bør da som et fællesskab først og fremmest forstås som **en evangelisk kirke** (og ikke bare som et statsligt defineret 'medlemsfællesskab' eller (citater): 'en verdsligt karakteriseret forenet gruppe af mennesker'. **Grundlovsordlyden: 'Evangelisk kirke'** bør i sådanne tilfælde ikke et øjeblik fraviges!

Det andet led i definitionen (citater): 'hvis medlemmer samles om en tro på magten, som står over mennesker og naturlove', er at betragte som en statslig direkte **nedvurdering og krænkelse af de frie evangeliske kirkesamfund i Danmark**.

En **evangelisk**, dansk frikirke, som er en del af den lovlige, frie kristne menighedsdannelse i Danmark, kan **aldrig** defineres med denne sorte formulering: '**En tro på magter**'.

Hvad forstår Trossamfundsudvalget med denne uklare betegnelse: 'magter'? Dermed forstår det bl.a. (citater): 'polyteologiske religioner, d.v.s. religioner der bygger deres lære på en eller flere guder eller guddommelige instanser'. Med det er ikke kun disse 'fremmede religioner', som statens kommissorium sætter de **evangeliske**, danske frikirker i samme bås med – nej, betones det (citater): 'Formuleringen omfatter også religioner, der ikke samler sig om egentligt guddommelige instanser men bygger på en tro på en mere ubestemt kraft eller magt af **ikke-fysisk** transcendent art f.eks. visse grene af buddhismen...'

Alle **evangeliske** frikirker i Danmark bør enkeltvis eller (endnu bedre) i fællesskab på stedet protestere imod ved lov at blive anbragt i 'spirituelle samfund', der for adskilliges vedkommende er dæmonisk inspireret eller direkte **antikristelige** i deres doktriner (f.eks. Islam).

En hvilken som helst dansk **evangelisk** frikirke, der ifølge Den Apostolske Trosbekendelse bekender sin 'tro på Gud Faderen, Himlens og Jordens Skaber', kan aldrig identificeres som 'et fællesskab (citater): 'der tror på **magter**'. De **evangeliske** menigheder i Danmark, som tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, vor Herre', kan aldrig defineres som (citater): 'et fællesskab, der tror på magter'. De evangeliske troende i Danmark, som bekender, at Jesus blev undfanget og kom til verden ved Jomfru Maria – Ham, som blev pint af Pontius Pilatus, blev korsfæstet, døde og nedfor til dødsriget, hvorfra Han på tredjedagen opstod fra de døde, fór til himlen og nu sidder ved Faderens højre hånd, hvorfra Han skal komme igen...' **kan aldrig, aldrig** defineres som 'et fællesskab' (citater): 'der tror på magter'). Må Gud forbyde, at en sådan falsk definition ophøjes til lov – til skade for hele det danske samfund!

STATENS SORTE GRYDE

Jyske Lov af 1241 erklærer, at 'med lov skal land bygges'. Vor forening har imidlertid ikke kun taget disse meningsfyldte ord til efterretning men har tilladt sig at skærpe dem med gengivelsen: "**Med grundlov skal land bygges**".

Jyske Lov tilføjer i sin ligeved 800 år gamle tekst følgende: "... men ville enhver nøjes med sit eget **og lade andre nyde samme ret**, da behøvede man ikke nogen lov." Altså, hvis der ikke er konflikter, er der heller ikke behov for nogen domstol, der skal præcisere en lov, der skal løse disse konflikter.

Med offentliggørelsen af trossamfundsudvalgets forslag til en såkaldt 'lovregulering' (Betænkning 1564 af 2017) med henblik på bl.a. de danske evangeliske frikirker er der på stedet lagt op til konflikt! Den otte hundredårige tilføjelse i Jyske Lov fra 1200-tallet er med dette udvalgsforslag ikke respekteret. Det statslige trossamfundsudvalg beviser hermed (efter Højesteretskendelsen i marts 2017) endnu en gang, at øvrighederne **ikke** 'vil nøjes med sit eget' – ja, kejseren vil heller ikke tillade 'at andre nyder samme ret'. Det første er i sig selv forkasteligt. Det sidste (at fratagende andre deres grundlovsret) er en forbrydelse!

Danmarks Grundlov er den bedste mekanisme til at løse konflikter af den art. I dette tilfælde den særlige 4. grundlovsparagraf, som siger, at '**den evangelisk-lutherske kirke** er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten'. Denne særlige bestemmelse erklærer, at den danske stat er forpligtet til (så længe denne grundlov eksisterer) at understøtte og på alle måder befordre, hvad der er **evangelisk-luthersk**. Altså **ikke** kun, hvad der er 'luthersk' men også, hvad der i nationen er **sandt evangelisk**. Dette er mit ærinde – og det er mit håb, at der udover det ganske land rejser sig et forøget forsvar af denne grundlovens præcise formålsparagraf.

Hertil vil kejserens folk (statens embedsmænd) imidlertid spørge: "Hvad skal man forstå ved betegnelsen '**evangelisk**'? I grunden burde trossamfundsudvalgets juridisk og kirkeligt kyndige medlemmer slet ikke stille et sådant spørgsmål. Betegnelsen '**evangelisk**' står jo sort på hvidt i grundloven, og kan på ingen måde overses, når der nu skal lovgives for 'trossamfund uden for folkekirken'. Danmarks nationalkirke er (lad det hermed være sagt) **ikke** den eneste **evangeliske** kirke i dette land – ja, alle de kristne, **evangeliske** menighedssamfund uden for folkekirken har samme borgerret til at stille sig under statens beskyttelse som det er tilfældet med landets nationale, evangelisk-lutherske kirke. Derfor bør grundlovsbetegnelsen '**evangelisk**' yderligere analyseres og defineres, så at lovgiverne ikke på ny forgriber sig på protestantisk-evangelisk troende i Danmark – og uberettiget kaster dem i trossamfundsudvalgets 'sorte gryde'... Lad mig forklare:

KEJSERENS FOLK

Der findes næppe nogen bedre beskrivelse af, hvad grundlovsbestemmelsen '**evangelisk**' står for, end den udtømmende forklaring, som gives i Ny Testaments '**ordforklaring**'. Hvis lovgiverne følger den fyldestgørende forklaring, som Det danske Bibelselskabs

eksperter har anbragt bag den (af Dronningen autoriserede) tekst, så er de på sikker grund og vil da ikke vove at anbringe **Danmarks evangelisk-troende kristne** uden for folkekirken i den samme 'sorte gryde' som de spirituelle foreninger, hvis medlemmer er blevet defineret som (citat): **'et fællesskab, der samles om en tro på magter, som står over mennesker og naturlove'** (Betænkning 1564, 6:1).

Ny Testamentes 'ordforklaring' beskriver kort og klart de af landets troende, som samler sig i deres tro på evangeliet som frie fællesskaber, der med betegnelsen 'evangelisk' bekender sig til (citat): '...det græske ord (evangelium), der betyder **'et godt, glædeligt budskab'**. Eftersom det er dette 'glædelige budskab', som grundloven tydeligt henviser til med ordet 'evangelisk', så er staten forpligtet til **at værne disse evangeliske kristne** mod en hvilken som helst ligestillings-politisk bestræbelse på at sammenligne dem med foreninger, der er samlet omkring 'troen på **transcendente magter'**.

Hvis kejserens folk skulle driste sig til (løgnagtigt) at benægte, at **netop dette har været deres hensigt**, så afsløres de af deres egne dokumenter, som der åbenlyst fortæller følgende (hårrejsende) beskrivelse af deres interne overvejelser (citat): 'udvalget overvejede om formuleringen 'transcendente magter' **ville være mere hensigtsmæssig**. Det vil sige, at man fra lovgivernes og statsembedsmændenes side betragter de danske, evangeliske frikirkers trosbekendelse og virke for evangeliet som et 'fællesskab omkring transcendent magter'.

Ny Testamentes ordforklaring henviser imidlertid i **sin** definition af ordet 'evangelisk' (eller: 'evangelium') til et udsagn af profeten Esajas, hvori han erklærer: 'Den Herre, Herres Ånd er over mig, fordi Han salvede mig og sendte mig med **glædesbud** til ydmyge' (61:1).

Det bør i den forbindelse stå klart for enhver, at Bibelselskabets præcise ordforklaring med dets henvisning til Den Hellige Skrift er mere troværdigt – ja, betydeligt mere forklarende med henblik på grundlovens anvendelse af denne betegnelse ('evangelisk') – end en flok juristers statsbeskrivelser (af 'åndelige magter'). Statsembedsmændenes 'sorte gryde' skal – efter deres eget udsagn – fyldes med en vælling af 'transcendente, overnaturlige magter'. Med ordet 'evangelisk' er de danske frikirker imidlertid (ifølge deres egen bekendelse) 'salvet af Herrens Ånd'; de er (som Bibelen siger): 'udsendt af Gud for at forkynde evangeliets glædesbud', og kan **på ingen måde sammenlignes med uevangeliske ikke-kristne grupper**.

Grundlovens understregning af statens støtte til 'det **evangeliske**' omfatter ubestrideligt **læren**, der (med betegnelsen 'evangelisk') ejer en større bredde og dybde end det begrænsede 'lutherske'. Med udtrykket 'luthersk' henvises (med grundlovsfædrenes ængstelse til modstanden mod 'det katolske') altså til hele 1500-tallets reformatoriske, åndelige vækkelse – af hvilken grund 500 året for reformationen fejres verdensvid af baptister, pinsefolk og andre reformerte kirker og menigheder, der ikke er underordnet det specielt 'lutherske'.

Den nytestamentlige ordforklaring af betegnelsen 'evangelisk' harmonerer altså fuldt ud med de frie, kristne menigheders tro på, at de (i lighed med rigets nationalkirke) er udsendt til hele folket med det **glædesbud**, der er (citat): 'lægedom for sønderbrudte hjerter og frihed for fanger og alle, som er i lænker' (Es.61:1).

MODSTAND MOD STATENS INDBYDELSE

Danske frikirkelige kristne må (i denne nødens time) ud fra deres overbevisning **på det kraftigste tage afstand** fra den statsautoriserede benævnelse, at de tilhører et dunkelt fællesskab, der er samlet omkring (citater): 'magter, som står over mennesker og naturlove' – med den specifikke betydning, at disse åndelige 'magter' defineres som 'transcendente magter'.

Det statslige udvalg, **der søger denne beskrivelse ophøjet til lov**, forklarer sig med følgende (citater): '**Gud bliver ofte beskrevet som transcendent, da Gud ifølge mange tænkere ikke kan erkendes ved den menneskelige forklaring**' (Betænkning 1564, 6:1).

Apostelen advarer de troende mod denne (fra Ny Testamente afvegne) forståelse af 'det åndelige' med ordene: "Med hensyn til de åndelige gaver, brødre, vil jeg ikke, at I skal være uvidende." Han fortsætter: "I ved, at dengang I var hedninger, drages I til de stumme afguder, uden at gøre modstand..." (1.Kor.12:2).

Det, som det statslige udvalg (der skal hjælpe lovgiverne) gør sig til talsmand for, er præcis den del af den åndelige ('transcendente') verden, som apostelen på det kraftigste advarer imod med ordene: "Jeg vil **ikke**, at I skal være uvidende" (v.2). Disse ord er (som man kan høre) en **myndig** befaling. Apostelen skjuler ikke styrken i sin formaning: "Jeg vil **ikke**, - ja, han betoner, at i dette spørgsmål er det absolut nødvendigt ikke at være uvidende men at have **indsigt** i disse forhold. Apostelens erklæring er altså i lodret modstrid med kejserens indbydelse til 'den sorte gryde'. Denne siger ifølge udvalgsprotokollen (6:1): "Det transcendent er noget, som hverken kan erkendes af den menneskelige erfaring eller ved bevidstheden af sanserne." Om dette forhold siger apostelen: "I ved, at dengang I var hedninger drages I til de stumme afguder" (1.Kor.12:2).

Det vil sige, at de første kristne havde opnået en viden og gjort deres egne smertelige erfaring om den 'sorte del' af ånde verdenen. **De vidste**, at der var et 'engang i deres liv' ('**Dengang** I var hedninger') og **de vidste**, at der eksisterede et transcendent, åndeligt univers bestående af ondskabens dæmoner og afguder. **De vidste**, at dengang de var hedninger (altså før omvendelsen til Kristus havde fundet sted) – **dengang** var de prisgivet disse stumme, overnaturlige, onde magters 'dragen' – men nu (det vidste de også) var de **i stand til at gøre modstand**.

Det vil konkluderende sige, at også **vor tids frikirkelige troende** i deres overgivelse til Kristus **har fået en modstandskraft**, så at de ikke længere viljesløst behøver at adlyde øvrighedens forlangende, at de nu ved lov skal lade sig indskrive til **den sorte grydes dæmoniske fællesskab**.

DER ER DØD I GRYDEN

Så sandt som Ny Testaments (her omtalte) 'ordforklaring' præciserer, at (citater): 'I det 2. århundrede blev ordet '**evangelium**' betegnelsen for et skrift, der skildrer Jesu ord og

gerninger – lige så tydeligt er det, at Danmarks Grundlovs henvisning til ordet 'evangelisk' ejer samme sigte (Jesu ord og gerninger). Derfor er grundlovens bestemmelse, der indeholder alle tre betegnelser: 1. **evangelisk**, 2. **kirke** og 3. **staten**, et ubrydeligt værn mod de dødskræfter, der vil søge at hindre statens forpligtelse til at støtte alle evangeliske **kirkers** glædesbud, nemlig at berette om Jesu ord og gerninger.

Den kommende konflikthåndtering kan ske (som det var tilfældet i marts 2017) via Sodoma-dommere (Es.1:10) eller den fysiske stærkestes brutale magt. Men den kan også ske på grundlag af de frihedselskende forfatningsbestemmelser, som selv kejseren og alle hans hårdhændede håndlangere er bundet af.

Grundlovsforeningen har siden september 2013 påtaget sig den rolle nøje (og døgnet rundt) at våge over, at Grundlovens 4. paragraf føles samt til (i skrift og tale) at gøre den danske befolkning opmærksom på, hvilke **timelige og åndelige konsekvenser**, der er uløseligt forbundet med et totalitært kejsersystem, der **ikke** vil følge disse spilleregler!

Danmarks Grundlov (hævder de 300 borgere) beskytter de danske frikirker mod 'statens sorte gryde'. **Der er død i den gryde**, hvilket jeg afsluttende vil stille skarpt på ud fra én af Bibelens højaktuelle beretninger. Lad mig forklare:

DEN GIFTIGE SUPPE

I Bibelen fortælles om en tildragelse, som fandt sted i Israel på et tidspunkt, hvor hungersnøden hvilede som en nagende, tung hånd over hele landet. Den gamle profet, Elisa, var taget til Gilgal, hvor han i denne svære tid slog sig ned hos en flok af sine disciple, der havde fået navnet 'profetsønnerne'. "En dag," (fortælles det) "sad profetsønnerne hos ham," hvilket sikkert er et udtryk for, at 'de sad og lyttede til ham' – men det var tydeligt, at denne 'åndelige føde' ikke kunne mætte de sultne maver, så profeten sagde til sin tjener: "Sæt den store gryde over og kog en ret mad til profetsønnerne."

Profeten sagde imidlertid ikke et ord om, hvad der skulle puttes i gryden – så der var kun én udvej, der beskrives med følgende: "Så gik en ud på marken for at plukke urter. Han fandt en slyngplante med vilde agurker, plukkede så mange, han kunne bære i sin kappe – kom tilbage, skar dem itu... og kom dem i gryden" (2.Konge 4:39).

Hver holder den gamle bibeltekst vejret – og så kommer tilføjelsen: "Men han kendte den ikke!" (v.39) Det vil sige, at Elias' tjener **ikke** var klar over, hvad for urter, det var, han smed i den store, sorte gryde.

Beretningen fortsætter med detaljeret at fortælle, at der blev 'øst op for mændene'. Reaktionen lod ikke vente på sig. Så snart, de havde smagt på maden, skreg de op og råbte (henvendt til Elias): "Døden er i gryden, du Guds mand" (v.40).

Profeten Elisa viste ingen uro. "Hent noget mel," sagde han. Han hældte melet i gryden med ordene: "Øs op for folkene; nu kan de spise!" Beretningen slutter med ordene: "Nu var der ingen ulykke mere i gryden!" (v.41)

En bibelsk historie, som i Dagens Danmark er god at få forstand af. Hungersnød er farlig! Folk er parate til at spise hvad som helst, og der brygges fra højeste sted den mest giftige suppe, som sættes frem for landets troende. Reaktionen er heldigvis den samme som på Elias tid. En enkelt skefuld af den sorte grydes indhold er tilstrækkelig til, at de indbudte råber op. Deres bedømmelse er der ikke noget i vejen med, og deres råb er berettiget: "Der er død i gryden!" Ej heller i den aktuelle situation henvender gæsterne sig til den arme synder, som har kastet den dødbringende gift i gryden. "Han kendte den ikke" (hedder det i teksten) – **nej**, de råber straks til '**den Guds mand**, Elias (som lykkeligvis var til stede) – og det var **hans løsning på problemet**, som sørgede for, at den rette kost blev serveret for 'profetsønnerne'.

Med henblik på 'den time, hvor Menneskesønnen kommer, siger Jesus: "Hvem er så den tro og kloge tjener, som hans Herre har sat over sine tjenere **til at give dem deres mad** i rette tid? Salig er den tjener, som hans Herre, når Han kommer, **finder i færd med at gøre sådan**."

2. RELIGIONSFRIHEDENS ERKLÆREDE GRÆNSER

Et særligt højtideligt udpeget statsudvalg har siden februar 2015 arbejdet på at forberede opfyldelsen af den 69. paragraf i Danmarks Grundlov, som siger, at (citater): 'de fra Folkekirken afvigende trossamfunds forhold ordnes nærmere ved lov'.

Nu ligger landet imidlertid sådan, at det **udkast** til forslag for en sådan ny lov (om bl.a. de evangeliske frikirkers fremtidige forhold i Danmark) aldrig kan anses for andet og mere end 'et udkast'. Da dette drejer sig om grundloven (en opfyldelse af den 69. paragraf) kan et sådant lovforslag næppe 'sniges ind ad bagvejen' (som om det blot er 'et almindeligt lovforslag') – nej, i grundlovens 67. paragraf står det tydeligt anført, at (citater): Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, **der stemmer med deres overbevisning**... hvilket vil sige, at de frikirkelige forhold, som det ny 'religionsudvalg' skal 'ordne nærmere' fortsat skal være **samstemmende med grundloven**.

De troende borgere i Danmark, der **ikke** har den opfattelse, at folkekirken for dem skal være det af staten udpegede, forpligtende forbillede for deres personlige tro og overbevisning (de er og forbliver 'afvigende fra folkekirken') – har al god grund til at være mistænksomme! Deres seneste erfaring er den 'sodoma-kendelse' (Es.1:30), som Højesteret d. 23. marts 2017 kundgjorde, **at staten fra nu af har overtaget al magt vedrørende kirkens indre anliggender** og vielsesritualer.

De 32 nye lovparagraffer, som lægges på folketingets bord, får følgende ildevarslede ord med på vejen (citater): 'Grundlovens 67's retlige ramme fortolkes her i en mere nutidig sprogdragt (1564: 6,21.s.77).

MISTÆNKELIG FORTOLKNING

De borgere, som kunne være interesserede i at få at vide, hvad denne 'nye formulering' egentlig betyder, - ja, om der ikke ligger et eller andet underfundigt og fordægtigt til grund for, at der ændres ved 'grundlovens retlige ramme'... at der altså her er normer, der skal fortolkes på en helt ny måde, får følgende forklaring (citater): 'Med denne formulering understreges afgrænsningen af religionsfriheden!' (6,2,1). Det vil sige, at et af det nye religionsudvalgs ærinder er, at '**understrege, at der er grænser for religionsfriheden**'.

Hvis de danske, evangeliske frikirker har haft den opfattelse, at friheden til at følge deres personlige ro og overbevisning **er ubegrænset**, så er de kommet på afveje – og så vil de 32 nye lovparagraffer sætte tingene på plads. Dermed får kejseren sit – tillige med alt det, som ikke tilhører ham, men som alene er kirkens Herres blodkøbte ejendom.

"Denne (fremtidige) **afgrænsning af religionsfriheden** er i overensstemmelse med grundlovens 67. paragraf" (hævdes det i 1564-betænkningen).

... og så tages der fat på nøje at beskrive, hvad de 32 splinternye lovparagraffer sætter af grænser for, ja, hvad danske borgere fremover har lov til at tro og mene. De nye, solidt

nedbankede grænsepæle står bl.a. for følgende generelle retningslinjer (citater): "Retten til religionsudøvelse **afgrænses** af, at der **ikke** ved religionen **opfordres** eller foretages noget, der strider mod bestemmelser fastsat ved lov" (6,2,1).

På trods af, at denne (fremmede) ordlyd ikke med ét ord er nævnt i grundlovens 67. paragraf, fortsætter 'de nye lovgivere': "Denne foreslåede bestemmelse skal således også – som tilfældet er med grundlovens 67. § **fortolkes i lyset af væsentlighedskriterier og proportionalitetsprincipper.**"

Forhåbentlig er den danske, jævne borger klar over, hvad disse to lange, lange ord (det første på 22 bogstaver og det andet på 27 bogstaver) betyder. Borgeren må være indstillet på, at fremover skal han have i det mindste en universitetsuddannelse for at kunne fatte indholdet af grundloven. Det enkelte, ukomplicerede, som er knyttet til grundlovens ide – ja, 'det bogstavelige,' som ligger i tekstens indhold, er forsvundet som dug for solen. Nu skal frihedsbudskabet fortolkes 'i lyset af' nogle begreber, der er så højtflyvende akademiske, at den arme ulærde sjæl henvises til en krog, hvor han kan skamme sig.

FRIKIRKER BØJES I KNÆ!

De færreste danske frikirkefolk er klar over, at et af staten nedsat udvalg i 2017 har sendt en betænkning på gaden, der mere end noget andet 'lovdokument' arbejder på at **begrænse trosfriheden** for de kristne menigheder, der står udenfor folkekirken! Dette dunkle udvalg viger ikke tilbage fra at fremsætte lovforslag, **der direkte søger at overskrive Danmarks 67. grundlovparagraf**, så at den passer ind i kejserens kram. Åbenlyst forvansker dette statslige udvalg den særlige bestemmelse, som begynder med frihedsråbet: "**Borgerne har ret til...**" og under dække af 'at foregive at ville gøre 'de frikirkelige kristne en stor tjeneste', søger det at indføre nye bestemmelser, der ved lov skal begrænse borgernes trosfrihed.

Uden at borgerne har anet uråd har en flok statseksponenter sat sig sammen for i fællesskab at finde frem til nogle nye (komplicerede) lovformuleringer, der om muligt skulle indføre fastsatte strengere begrænsninger for den frihed, som i Danmarks Grundlov er lovet alle de af landets evangeliske troende, som ikke har kunnet finde sig til rette i folkekirkens lutherske forståelse af visse lærepunkter.

Den offentliggjort betænkning '1564', ånder en sær skadefro triumf; den lever højt på den sejr, som blev tildelt staten ved højesteretskendelsen i marts 2017. Folkekirken er nemlig herefter fuldt ud overgivet til kirkeministeriets forgodtbefindende. Nu skal landets frikirker tøjres til statens stive, stramme lærestol... og **her** skal de fremover (ved særlige seminarer) belæres om, hvordan man bøjer knæ for kejserens luner. Lad mig forklare:

BEGRÆNSNING AF TROSFRIHEDEN

Den foreliggende kontroversielle udvalgsprotokol (nr.1564) fortæller frimodigt, at (citater): 'Det har været drøftet, hvor **vidtrækkende** reguleringen af trossamfundenes forhold bør være (6:2). En sådan drøftelse (om hvor langt 'man tør gå') burde i sig selv **ikke** være

langtrukken. Ej heller burde den være (som det hedder): 'vidtrækkende'. Allerede fra sin første begyndelse har den sin egen konstitutionelle begrænsning! Den kan nemlig aldrig være mere 'vidtrækkende' end grundloven bestemmer – ja, den kan ikke være mere provokerende, end politiet tillader...

Grundlovens 67. paragraf har for mere end 150 år siden **fastsat grænserne** for, 'hvor vidtrækkende' en såkaldt 'lovregulering' af borgernes trosfrihed kan strække sig. Grundlovsbestemmelsen lyder i sin barske, bydende korthed sådan: "**Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning**, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller **den offentlige orden** (§67).

Denne bestemmelse udøver (som de franske jurister udtrykker det): 'et af de principper, der er 'superieures légitimes'. Det vil sige, at denne 67. grundlovsparagraf, som (ejer en **overordnet** legitimitet) er hævet højt over alle andre lovtekster og derfor aldrig (hastigt) kan ændres som en almindelig lovtekst og slet ikke udsættes for overilede 'reguleringer', der kunne være politisk betonet eller styret af nye, samfundsmæssige normer.

Danmarks Grundlov **har aldrig været, er ikke og kan** (ifølge sit juridiske væsen) **aldrig** underkastes en politisk ligestillingsideologi. "At borgerne har ret til at dyrke Gud **på den måde, der stemmer med deres overbevisning**, er en bestemmelse, der er **så** klart defineret, at det bør blive **ikke** kun 'svært' for det aggressive trossamfundsudvalg men totalt umuligt at gennemtrumfe splinternye love, der (citater): '... svarer til udvalgets opfattelse af grundlovens §67's retlige ramme, **således som den nu fortolkes i en mere nutidig sprogdragt...**' (Bet.1564: 6,2,1 s.67).

KEJSERENS GÆLDENDE RET

Den ildevarslende udvalgsbetænkning taler altså med et sprog, der må få enhver til at tro, at den kun vil almenvellets bedste. "Denne lovregulering," (hævdes det i den omtalte betænkning) "har udelukkende til hensigt at skabe hensigtsmæssige rammer for trossamfundene og disses mulighed for at udøve deres religion" (1564: 6,2,s.76).

Med det allerede givne karakterstik af de evangeliske frikirkesamfund (hvor udvalget hensynsløst – som jeg i en tidligere artikel 'Den sorte gryde' har forklaret – har trukket det evangelisk-doktrinære tæppe væk under fødderne på de bibeltro frie, kristne menigheder) er der god grund til at være mistænksom over for statens udtrykte ønske om (gennem sin nye lovgivning) at ville skabe (citater): 'hensigtsmæssige rammer' for de danske trossamfund' (6:2).

Disse (de danske, evangeliske trossamfund) spørger nemlig sig selv, hvilke skjulte 'hensigter' det kirkeministerielle udvalg gør sig, når det på den ene side lover de evangeliske frikirker guld og grønne skove – og på den anden side truende tilføjer: "**dog uden at gå på kompromis med nationale og internationale menneskerettigheder**" (6:2, s.76).

De ord, som her (billedligt talt) skrives 'med småt' under den kommende 'livsfarlige', sociale kontrakt, kan nemlig komme til at koste de danske, nytestamentlige kristne menigheder uden for folkekirken dyrt.

"Vi går **ikke** på kompromis med vore nationale menneskerettigheder," erklærer den statslige udvalgsbetænkning (1564:6:2), hvilket vil sige, at i samme øjeblik, den kristne menighed **ikke** nøje følger **hvad kejseren anser for** - (og med lov har stadfæstet som) en 'menneskeret', så er endog grundlovens trosfrihed i fare. Hvis statsstyret har efterfulgt tidsåndens krav og officielt og ved lov erklæret en (ifølge Bibelen) åbenlys synd som værende 'en menneskeret', så er det den kejserslige bestemmelse, som er 'gældende ret'. En anden 'trossamfunds-opfattelse er da følgelig at betragte som '**ikke-gældende ret**'.

Dermed fastslår den foreliggende 1564-betænkning, at staten (ved – som det hedder – 'at tage udgangspunkt i den nu gældende praksis...6:2) ved enhver given anledning kan erklære de frikirkelige troendes overbevisning for 'at være illegal'; - ja, hvis en evangelisk kristen uden for folkekirken dybest set lever i harmoni med folkekirkens 500-årige bekendelsesskrifter (hvad angår synet på f.eks. sædelighed og moral) – men denne overbevisning **ikke** stemmer overens med et ligestillingssystemets filosofi eller moralopfattelse – så er det den kristne borger, der skal bøje knæ for staten. "Kejseren går ikke på kompromis" (6:2) lyder udvalgets erklæring. Hans ord er lov, og grundlovens bestemmelse som trosfrihed er da til hver en tid og alle vegne sat ud af kraft.

GRUNDLOVEN OMSKREVET

Det danske retssystem er dermed **søgt ændret!** Grundlovens 67. paragraf er blevet direkte **omskrevet**. Den **oprindelige tekst** siger: "Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, **dog at intet læres eller foretages som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden** (grl. §67).

Den sidste sætning ønskes nu af trossamfundsudvalget ændret til følgende ordlyd (citater):
"**...såfremt der ikke her opfordres til eller foretages noget, som strider mod bestemmelser fastsat ved lov eller i medfør af lov**" (1564: 6,2,1).

Det er nu af afgørende betydning, at disse to tekster sammenlignes med hinanden – og hvis den sidste (ændringen) **ikke** svarer til den første (grundloven) må dette nye lovforslag forkastes. Det er grundlovsstridigt!

Lad mig forklare: Den første del af forslaget til grundlovsændringen lyder sådan: "Borgerne har ret til...) – 'såfremt der ikke her **opfordres til** eller foretages noget, som **strider mod bestemmelser fastsat ved lov eller medfør af lov**' (6:2,1 og Bilag til lovforslag', §3.2.del, s.97).

Den oprindelige grundlovstekst, som ønskes ændret, lyder imidlertid sådan (i §67, 2.del): ('Borgerne har ret til')... dog at **intet læres** eller foretages som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden'.

Ændringen forefindes præcis på det sted, hvor grundlovsteksten siger: '**dog at intet læres**' (§67), hvilket altså søges udskiftet med ordlyden: '**såfremt der ikke opfordres til**'. Heraf kan følgende udledes: Ordlyden: '**Dog at intet læres**' (§67) fremlægger det urokkelige princip (en juridisk forordning) at absolut intet bør fremstå som et kirkeligt undervisningsprogram – altså som en konstant læremæssig (doktrinær) metode, der åbenlyst strider mod lovens fundamentale basis-opfattelse og sømmelighed. Ordene 'dog, at intet læres', vil altså sige, at der i et trossamfund **ikke** bør forekomme nogen **læremæssig** funktion, som opererer i modstrid med det grundlovgivne 'garanti-niveau', som er blevet tilsagt konstitutionens beskyttelse. Det vil sige, at der (i et trossamfunds læreembede) foreligger doktrinære tekster, som 'sort på hvidt strider mod sædeligheden'... altså en kategori og en reel, bestandig undervisning, der må betragtes som absolut forkastelig set fra et 'sædelighedens' synspunkt.

Der er altså i lovteksten: 'Dog at intet læres' henvist til en dybtgående, doktrinær afvigelse eller udskejlse, hvor det konstitutionelle værn ophæves. Dette kan i en retsstat aldrig blive lagt for dagen ved en simpel politianmeldelse – ja, end ikke ved en ordinær dommerransagelse. Formuleringen 'dog at intet læres' er fra første færd beskyttet mod politistatens tilfældige – ja, vilkårlige indskriden. Denne begrænsning (at intet læres) står således under grundlovens beskyttelse! Den er værnet mod politistatens politisk lunefulde misbrug.

FARLIG FORMULERING

Den offentlige frihed, der altså er **inkorporeret i grundlovens ordlyd** 'at intet læres' (hvilket tydeligvis er baseret på den 'troens overbevisning', som forfatningsbestemmelsen henviser til) søges i betænkningen 1564 erstattet med trossamfundsudvalgets nye, farlige formulering: '**såfremt der ikke opfordres til**'. Denne nyopfundne lovtekst er (som det tydeligt kan ses) funderet på **en hel anden normativ rang end grundlovsbestemmelsen**; at 'opfordre nogen til en handling' er ikke umiddelbart forbundet med en 'lære'. En (eventuel politiske) 'opfordring' ejer ikke på nogen måde den plads i det juridiske systems rangorden som **en forordning, der er privilegeret som en forfatningsbestemmelse**. En (eventuel hastigt udsted) 'opfordring' ejer ikke den vægt, der ligger i en troslære. 'Opfordringen' råder langt fra over den lovtekniske mekanisme, som den kirkelige doktrin. En simpel af situationen inspireret 'opfordring' kan aldrig juridisk forvaltes som det er tilfældet med 'en lære', der er fast tilknyttet en kirkelig bekendelse – ja, 'en opfordring' kan aldrig af retssystemet opfattes som 'en overtrædelse af loven', som det er tilfældet med **en falsk lære**, der ud fra religiøse tekster søger at fremme 'det usædelige'. 'En opfordring' er ikke (som det er tilfældet med 'en lære') tilskyndet af den konsensus (endragtighed, som er båret af en kirkes åndelige ledelse). En 'opfordring' har ikke bag sig 'en doktrinær **skole**', som for en kirkes vedkommende bygger på en bestemt og tydeligt defineret, læremæssig tese – en præcis formuleret eksistens af et **doktrinært princip**, som kan bevises at være i konfrontationskurs med sædeligheden.

Af disse og andre grunde må lovforslaget om, at en 'opfordring' kan afstedkomme de samme vanskeligheder for en dansk, evangelisk frikirke som kirkens lære, der bygger på de troendes overbevisning, betragtes som **grundlovsstridigt** og bør på stedet forkastes...

STATENS RELIGIONSUDVALG

Den anden del af den samfundsfarlige udvalgsbetænkningens lovforslag indeholder endnu et radikalt forsøg på (ved indførelsen af en anden lov) at ændre Danmarks Grundlov. Den oprindelige (og stadig gældende) forfatningsbestemmelse lyder imidlertid sådan:

Borgerne har ret til... at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden" (grl. §67).

Den sidste sætning: 'at intet foretages, som strider mod... den offentlige orden' er (af det nye statsudvalg) omskrevet til: '...såfremt, der ikke herved foretages noget, der strider mod bestemmelser **fastsat ved lov eller i medfør af lov**', hvilket kort og godt vil sige, at selve grundlovsbestemmelsens **fundamentale frihedskarakter** herefter erstattes af en **ordinær lovs** (allerede indførte og fastsatte) forbud.

Denne nye fremgangsmåde, der ikke med et ord henviser til den respekt, som Danmarks Grundlovs 67. paragraf viser over for de evangelisk troendes personlige overbevisning, indfører nu 'en anden fastsat lov', der i sin ordinære form (som al anden dagligdags lovgivning) følger den pluralistiske karakter, der i folketinget er omskiftelig som vinden blæser. Det vil sige, at 'den normative værdi', som i 1849 blev givet ved grundloven, herefter er borte med blæsten.

Om dette vil jeg her afsluttende stille skarpt på den dybe forskel, der er mellem udtrykket '**borgerne har ret til**' – og så det begreb, som statens nye religionsudvalg kæmper for at få gennemført: '**Staten er berettiget til...**'

Her bør de troende fastholde Jesu ord: "Giv kejseren, hvad kejseren er, og Gud, hvad Guds er" (Matt.22:21).

Det nye, statslige 'religionsudvalg' har (som i de kommunistiske lande) bind for øjnene, når det drejer sig om at **skelne mellem konstitutionens ordlyd 'borgerne har ret til' og så: 'statens berettigelse til'**.

Hvad angår 'borgernes ret til...' har de offentlige myndigheder i det store og hele ingen berettigelse til at gribe ind; det drejer sig f.eks. om 'borgernes ret til at dyrke Gud på den måde, **der stemmer med deres overbevisning**'. Der gives i dette tilfælde en vis reservation, som udelukkende er foranlediget af begreberne 'sædelighed og offentlig orden'.

Hvad angår 'statens berettigelse til' indgreb, drejer det sig som oftest om forhold i det økonomiske og sociale samfundsliv. (Borgerne har f.eks. ret til at strejke – men i visse tilfælde, når det gælder 'den offentlige orden', kan politiet stille sig mellem de stridende parter).

Trosfriheden er og forbliver **en individuel** frihed til at tænke og tro efter borgerens egen samvittighed. Den repræsenterer i Danmark respekten for privatlivet, der ifølge Danmarks

Grundlov strækker sig til **den kollektive ret**, at borgerne tør forsamle sig til gudstjenester, uden at politiet kommer anstigende med skjolde og hjelm.

Det ny nedsatte 'religionsudvalg' er med sin Betænkning 1564, der søger at omskrive den givne danske grundlovstekst, **i modstrid med den gamle, hævdvundne Habeas Corpus Act** (1679), der af det britiske parlament blev vedtaget, for at sikre borgerne mod nye statslige regler, der fratager borgerne deres ret til at tro, tale og forsamle sig efter deres individuelle overbevisning og samvittighed!

3. ANDENKLASSE-BORGERNE

Hvordan kan Staten få danske firkirkefolk erklæret 'ANDEN KLASSE BORGERE'? "Det kan man," fremgår det af den oprørende 'Betænkning 1564' ved at indføre og ophøje nogle FØRSTE KLASSE BORGERE. Disse 'lydige borgere' udmærker sig ved i deres gudsdyrkelse at underordne sig under den verdslige, kejserlige befaling. Denne går ud på, at disse 'lydige borgere' fremover skal lade sig organisere i overensstemmelse med statens politiske, antikristelige ligestillingsideologi. Dette krav gælder alle landets indbyggere – **ikke mindst de oprørske 'asociale elementer', som** (ifølge den offentliggjorte betænkning) **befinder sig i bundfaldet af Danmarks evangeliske frikirker...**

Førsteklasse-borgerne har fået statens eftertragtede anerkendelse ved at godtage den kejserlige, urokkelige betingelse, som i Betænkning 1564 udtrykkes sådan (citater): "I skal lade jer organisere i overensstemmelse med principper om **Medlemsdemokrati** og ligebehandling **herunder ligestilling mellem kønnene**" (6.3.1.1.side 80).

Andenklassens-borgerne vil hermed være at betragte som ikke statsautoriserede, fordi de **ikke** vil godtage (citater): 'De lovbestemte krav om forbud mod forskelsbehandling' (6.3.1.1) – ja, de beviser deres 'genstridige, asociale adfærd' ved ej heller at ville bøje sig under (citater): 'De internationale menneskerettigheders konventioner, som Danmark har tiltrådt' (6.3.1.1.). Ved at vige fra denne partipolitiske linje, er de **ikke længere værdige til 'fuld borgerret'**.

Førsteklasse-borgerne vil imidlertid godtage statens krav om, at de, som den øverste myndighed for deres evangeliske frikirker vil afsætte deres menighedsråd for i stedet (med henblik på de såkaldt 'verdslige spørgsmål') at indsætte **en demokratisk valgt bestyrelse!** Denne bestyrelse (eller dette 'verdslige ældsteråd') skal fremover (citater): 'have beslutningskompetence i verdslige spørgsmål'. Det vil sige, at kejserens folk skal have rig lejlighed til at ikke kun at overvåge – **men direkte at benytte sig at de største magtbeføjelser** til at dirigere menighedens forhold til staten (og dennes mere eller mindre gudløse politikere). Det gamle ældsteråd, som bestod af ledende åndelige brødre, skal i dette forhold sættes på gaden.

"Den nye orden indebærer," hedder det i betænkningen, at (citater): 'kvinder og mænd skal behandles ens med hensyn til valgret og valgbarhed, **og kvinder har herunder adgang til at varetage ledende hverv i bestyrelsen**' (6.3.1.1.).

Anden klasseborgere vil hermed bevise deres 'samfundsfjendtlige indstilling' ved fortsat og forstokket at fastholde apostelens ord, at (citater): 'En tilsynsmand bør som en Guds husholder **være en mand, der... holder fast ved det troværdige ord...** (Tit.1:7-9).

HITLERS ASOCIALE BORGERE

Hitlers regime forfulgte skånselsløs landets 'andenklasse-borgere', som han ved lov havde skubbet ud i samfundets ydergrænser (under den naziklassificering, at de var antisociale elementer).

Det hele begyndte med nogle tilsyneladende 'uskyldige' men 'nødvendige' lovforslag, der vandt befolkningens bifald'. "Det Tredje Rige gør noget ved sagen!" sagde man.

Imidlertid blev nazi-overvågningspolitiet og retssystemet mere og mere radikalt! **Man nøjedes ikke bare med** 'at definere disse tyske borgere som værende 'parasitter', der levede højt på den øvrige samfundstro befolkning. Den 14. december 1937 sendte indenrigsministeriet en ny lov på gaden, der gav politiet øget beføjelse til aktivt at skride ind overfor de borgere, der beviste deres **illoyalitet overfor de 'grundlæggende tyske samfundsværdier'** (der harmonerede med den politiske linje, som Føreren indførte).

Propagandaen lå på linje med den argumentation, som i dag føres i den af den danske regering udformede 'Betænkning 1564', der præciserer (citater): 'Danmark har tiltrådt internationale traktater. Disse traktatforbindelser opstiller **ikke kun begrænsninger for statens egne myndigheder**, men indebærer desuden en vis positiv **forpligtelse for staten til aktivt at fremme** ligebehandling i samfundet' (6.3.11, s.82).

Hvad det vil sige 'aktivt' at fremme et politisk partiprogram i samfundet' vidste Gestapo i Nazi-Tyskland alt om! April 1938 blev denne 'statslige forpligtelse' gennemført med hård hånd. Denne første aktion mod 'de asociale' blev gennemført i nattens mulm og mørke, hvor arrestationerne fandt sted og 2000 tyske borgere blev revet bort fra deres familier og anbragt i koncentrationslejren 'Buchenwald' (Wolfgang Ayass: 'Asoziale' im Nationalsozialismus, Stuttgart 1995, s. 143).

På samme tidspunkt (i slutningen af april 1938) begyndte det tyske politi (Kripo) at handle **uden** retskendelser. "Vi følger de **uskrevne love**, som ligger i at kende Førerens vilje," erklærede ledelsen af Kripo, "vi behøver ingen yderligere autorisation!" I juni 1938 blev først 1500 'asociale' borgere sendt i koncentrationslejr og siden (mellem d. 13. og 18. juni) blev der for alvor taget fat på jøder, sigøjnere, tiggere og '**andre asociale elementer**'. Kvotaen, som var angivet, var 3000 borgere. Men det var nu svært at holde hadet mod disse andenklasse-borgere i tilbage. Politiet arresterede i de fem rædselsdøgn 10.000 borgere (Michael Wildt: 'Eine Dokumentation', München 1995, s. 56 og 'RKPA': Kripostellen September 1, 1938).

Den danske Betænkning 1564 argumenterer for sin sag ved pålignende at omtale en (citater): '**uskreven** forvaltningsretlig grundsætning' med henblik på opretholdelsen af 'de grundlæggende samfundsværdier og principper...' (6.3.1.1. s.80).

Så såre talen går i den retning ('de **uskrevne** grundsætninger) er de frikirkeligt troende danske borgere på vagt. De tillader ikke, at det går i glemmebogen, at den nyere historie kan berette om totalitære samfundsforhold, hvor den essentielle juridiske balance blev kastet på lodsepladsen (idet **den skrevne substans** af grundlovens trosfriheds-principper erstattedes af generelle folkemeninge...)

KEJSERENS MAGT

Kristeligt Dagblad ofrer d. 21. august 2017 en hel side (8) på at forklare, hvad der ligger i den nye Trossamfundslov. "Det samlede regelsæt for de trossamfund, der ligger uden for folkekirken, lakker mod enden," skriver bladet. "Oplægget er nu 'sendt i høring', der afslutter 30. august 2017. Side 8 fortsætter: "Arbejdet har fået kritik af at være **kontrollerende**. Et nyt krav kan ramme små trossamfund"... "men," (skriver bladet) "de første tidslers synes at være fjernet."

Heri vil jeg med denne artikel søge at bevise, at denne godmodige udtalelse er '**urigtig**'. Tværtimod! "De største tidslers er **ikke** fjernet. Denne nye, religiøse overvågningsmaskineri er ikke mindre end **overgroet** med fjendtligt, giftigt, dødbringende ukrudt."

Jeg mærker straks, at nogen mener, at en sådan erklæring **ikke** hører hjemme i den 'pæne, høflige dialog', som vi bør føre med statens embedsmænd. Til dette tør jeg henvise til Jesu egen tale om et sådant farligt forhold. Han siger: "Mens folkene svarer, kommer en fjende og sår giftigt ukrudt blandt hveden – **og går bort**" (Matt.13:25). Jesus fortsætter: "Bondens tjener kommer derefter til ham og spørger: Hvor kommer ukrudtet fra? – Han svarer: **Det har et fjendsk menneske gjort!**" (v.27-28)

Der er altså ingen grund til at tage med fløjlshandsker på denne lov, der i al hemmelighed og bag kulisserne søger at foretage **den udprægede, samfundsfjendske handling at ville omstyrte Danmarks Grundlovs trosfriheds paragraffer**.

Derfor skal **markens tidslers onde sædemænd** ikke have lov til (som det hedder i Skriften): 'at gå bort'. De skal pågribes og det bør på stedet forholdes dem, at det ifølge folketingets forretningsorden artikel 16 er dem påbudt, at hvis de søger at gennemføre love, der **direkte** berører grundloven, skal de sendes hjem med uforrettet sag. Den 3. paragraf i denne bestemmelse er ikke til at misforstå: "Lovforslag, der strider mod grundloven, skal afvises af Folketingets formand (som i dette tilfælde er Pia Kjærgaard) – og det skal derfor allerede (ifølge bestemmelsens 1. paragraf) tydeligt (og med store, letlæselige bogstaver) være understreget **i forslagets titel**, at '**dette lovudkast berører** (ja, søger at ændre ordlyden) i Danmarks Grundlovs 67. paragraf."

Hvis trossamfundsudvalget tør hævde sin uskyld med hensyn til, at dets forslag til et lovudkast **sigter på en ny formulering af grundlovens tekst**, så må det give en nærmere forklaring på disse to citater:

1) Den anvendte formulering... svarer efter udvalgets opfattelse til grundlovens § 67' retlige ramme, således, som den nu fortolkes i en mere nutidig sprogdraft (6.2.1. s.76).

2) Med formuleringen understreges afgrænsningen af religionsfriheden i overensstemmelse med Grundlovens § 67 (6.2.1. s.76).

Hvordan det dødsensfarlige religionsudvalg end vil sno sig, vil det **ikke** kunne slette dets tydeligt nedfældede hensigter, nemlig at ville **betone 'afgrænsningen af trosfriheden'**, samt at søge gennemført **en anden ordlyd, der (efter sigende) skal svare til grundlovens § 67' retlige ramme**.

Begge disse forhold bør anmærkes i lovudkastets titel, så at dette lovforslag kan behandles efter de givne regler.

SKRÆMMENDE RELIGIONS-ORDEN

Som de væsentligste trosartikler, som den evangeliske, frikirkelige bevægelse i Danmark (og i andre nationer) er en sætning, som er inspireret af **Helligåndens overbevisende kraft**. Jesus siger: "Når Jeg går herfra, vil Jeg sende Helligånden til jer – og når Han kommer, skal Han **overbevise** verden om synd og om retfærdighed og om dom" (Johs.16:7-8).

Den nye religionsorden, som staten fra nu af vil indføre, giver skin af at søge at opretholde (citater): 'demokratiske idealer (6.3.1.1) men rækker i virkeligheden over en form for åndelig terror, der i det skjulte bryder med den danske grundlovs vigtigste principper.

En af de nye bestemmelser, som tydeligt tilsidesætter grundlovens trosfrihedsparagraf (der omtaler beskyttelsen af de troendes personlige, religiøse overbevisning) er en ny religionslovs 2. paragraf, som siger: "Et trossamfund kan frit dannes med ethvert lovligt formål" (§ 2).

Så vidt det kan spores (ved gennemlæsningen af det frihedsberørende dokument, Betænkning 1564) så er det denne korte paragraf på kun 8 ord, som skal erstattes grundlovens sejrsmelding: '**Borgerne har ret til...**' Den ret, som Danmarks Grundlov som et frihedsråb tilsiger alle danske borgere, uddybes i forfatningsteksten med følgende: (har ret til)"... **at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning.**"

I alle danske slægter efter 1849 har det i hele det nye, demokratiske samfund givet et befrielsens ekko, at grundlovsfædrene tiltog sig den uhørte dristighed, at omtale '**overbevisningen**' som en godtaget gældende og væsentlig del af den jurisprudens (retsvidenskab) som eksisterer, hvor Dannebrog vajer. **Den religiøse overbevisning** er en konstitutionel højagtet, ubrydelig del af Danmarks Grundlovs trosfrihedsparagraf – og det er denne overbevisningens retlige status, som det nye, statslige trossamfundsudvalg vil have fjernet (og kemisk udrenset) fra den danske forfatning.

At alle danske borgere har ret til at påberåbe sig deres personlige, religiøse overbevisning med hensyn til deres forskelligartede tro på Gud, er en sviende torn i øjet på statens religions-overbevisningsapparat.

Begrebet '**troens overbevisning**' nævnes ikke med ét ord i den nye 'religionslov' (Betænkning 1564), som det statslige, kirkeministerielle udvalg har sendt på gaden. Det (begrebet 'Trosoverbevisning') er slettet af grundlovsteksten. Finder ingen plads i de otte nye ord, der skal erstatte grundlovens 67. paragraf. Det ejer hos de moderne ligestillingslovgivere ingen 'status' – ja, mennesker, som 'dyrker Gud efter deres overbevisning', betragtes i det nye lovforslag som 'farlige elementer', der bør efterjages, udelukkes, overvåges og om muligt spærres inde.

At borgerne hidtil har haft ret til at (citat): 'danne trossamfund, **der stemmer med deres overbevisning**' (§ 67) er blevet omskrevet og fordrejet til, at de skal 'dannes med ethvert lovligt formål'.

Det vil sige, at kristne, evangeliske forkyndere ikke længere kan danne trossamfund eller (citat): 'forene sig i samfund for at dyrke Gud' hvor (citat): 'de er i modstrid med grundlæggende samfundsværdier, herunder demokratiske idealer samt grundlæggende retsprincipper' (Bet. 1564: 6.3.1.1.s.80). Heraf kan med al tydelig og forskrækkende afsløring udledes, at grundlovens grundprincip om den troende borgers personlige overbevisning ikke længere er inkorporeret i lovteksten.

Den ild, der gennem historien har fænget i de kristnes hjerter ved læsningen af Guds ord har her fået en spand koldt vand i hoved.

Den hører ikke længere med til 'borgernes rettigheder' og hans eventuelle modstand mod denne nye form for statens undertrykkelse er på forhånd dødsdømt af nye, frisk-indførte, fasttømrede lovfæstelser, som (før noget andet) skal opfyldes med henblik på den borgerret, at evangeliske kristne i Danmark tør forene sig i frie trossamfund.

FEM AFSLØRENDE LINJER

En mindre passus på fem linjer under en overskrift, der taler om 'lovfæstelse' af 'statens krav' til blandt Danmarks evangeliske frikirker, afslører med pinlig præcision, at den nye religionskomite er klar over, hvor tampen brænder.

De fem afslørende linjer lyder i deres åbenlyse forsøg på at lægge låg på det **indre tryk** (der allerede kan spores) ved den statslige ligestillingsideologis indtrængen i de danske frikirkers **indre forhold**, således (citat): "Kravet om ligebehandling, herunder ligestilling mellem kønnene, vedrører **ikke** trossamfundets indre anliggende." Denne åbenlyse indrømmelse må forventes at gyde olie på de oprørte vande for yderligere at tilfredsstille mistænksomme frikirke-gemytter, tilføjes det: "Disse krav berører derfor **ikke** trossamfundets mulighed for **kun** at have f.eks. mandlige præster m.v. eller trossamfundets **adgang til at fastholde**, at ægteskab kun kan indgås mellem personer af forskellige køn."

Altså: Den hellige grav synes hermed velforvaret! Religionsudvalgets erklæring er klar som krystal. En kort telefonsamtale med kirkeministeriet vil herefter kunne forvise en hvilken som helst frikirkelig forkynner om, at de supermoderne lovgivere har rent mel i posen; de kan ikke (i denne her fremhævede uskyld) slå en flue ihjel. De har (det må enhver kunne se) med deres ligestillingsideologiske krav intet ondt i sinde. Her siger de det jo ligefremt, at de f.eks. ikke kunne drømme om at berøre frikirkernes overbevisning om, at 'ægteskabet kun kan indgås mellem personer af forskellige køn – så de frie forkyndere, der prædiker dette budskab, har (sådan frem går det af udvalgets betænkning) intet at frygte! De er jo i al fremtid værnede af Danmarks Grundlov, som giver dem frihed til at tro og frit prædike ud fra deres hjertes overbevisning. (Det er den opfattelse, man må få, ved at læse den underfundige Betæknings bemærkninger).

Denne helt nye og overraskende statsdeklaration og den (efter foregivende) danske opfattelse af menneskerettighederne får imidlertid i Betænkningen 1564-bemærkninger et par isnende ord med på vejen. **De fem linjer**, der kunne have tændt et nyt håb i de 300 borgeres hjerter, som i to år sagsøgte staten for deres præcise overtrædelse af grundloven på netop dette punkt, bliver her atter trukket tilbage ved følgende konklusion (citater): "En lovbestemmelse **af dette indhold** (altså hvad der som nævnt ligger til baggrund for **de fem indrømmende linjer**) vil, som anført, være en lovfæstelse af den påstand, som har været fulgt siden 2013.

Hvis en forvirret borger skulle mene noget andet (om den såkaldte 'administrative praksis', der siden 2013 (efter hans opfattelse) har været et stort overgreb på kirkens indre anliggender) så vil det Rådgivende udvalg hurtigt kunne sætte ham på plads. **De fem linjer** har (citater): 'siden 2013 været udtryk for **en kontinuitet** i kravene til anerkendte trossamfund'.

Det vil på hverdagsdansk sige, at staten i de sidste 4 år (siden 2013) har fulgt den lige linje '**ikke at berøre frikirkernes indre anliggender** og at disse 4 års 'kontinuitet' er troværdig som Grundlovens 150årige værn om borgernes ret til at følge deres personlige trosoverbevisning.

Lad os se nærmere på den påstand, og lad os derefter blive enige om, at det danske frikirkefolk **ikke** kan tro disse nye lovgivere over en dørtærskel, samt at de troende i Danmark, så vidt muligt, **skal afholde sig fra at blive anerkendt af staten**. Det er i den sag bedre 'at blive lagt på is' end 'at blive lukket ind i varmen'. Lad mig forklare:

DE SORTE FÅR

På grund af Danmarks Grundlovs letforståelige trosfrihedsparagraf er den nye 'religions- overvågning' tvunget til at komme med følgende indrømmelse (citater): "Ethvert trossamfund i Danmark har frihed til at udøve sin religion inden for de rammer, som grundlovens § 67 afstikker" (Bet. 1564: 6.3.1.1. s.86). I samme åndedræt tilføjer den mistænkelige betænkningstekst følgende (citater): "Hvor vidt et trossamfund opnår statslig anerkendelse eller ej har ingen betydning for omfanget af den grundlovssikrede religionsfrihed." Denne tilsyneladende velvillige imødekommenhed afsluttes imidlertid med følgende konstatering (citater): "**Der eksisterer således en lang række trossamfund i Danmark uden anerkendelse eller godtagelse**" (6.3.1.1.)

Uden at man direkte kan læse det i teksten, vil jeg påstå (og i det efterfølgende forsøge at bevise) at den **sidste** sætning (om de troende borgere, **der hverken er statsanerkendte eller statsgodkendte**) er udtalt sammenbidt og med en indestængt vrede. Det er nemlig disse 'ikke-statsanerkendte' borgere, som denne udvalgsbetænkning drejer sig om! Det formeligt driver ned ad siderne på det her fremlagte udkast til lovforslag om frikirkerne (Betænkning 1564), at det er '**de sorte får**', som man fra statens side med dette dokument sigter på. 'De andre' – dem, der (som nogle hævder) 'er parate til at sælge deres førstefødselsret ofr en portion anerkendelse' (Hebr.12:15-17) – har man fra øvrighedens side ingen ængstelse for; de vil nemlig alle i en allerede foreslået '**overgangsordning på 3 år**' med fast hånd blive ført ind i den afdeling af den statslige fårefold, som de hører til.

De sorte – ikke anerkendte får – føres **ikke** ind i nogen fold; de overgives (med et fosferrødt penselstrøg) til deres 'asociale' skæbne', der af apostelen betegnes med ordene: "Vi er regnet som slagtefår!" (Rom.8:36)

Det fosferrøde penselstrøg på den sorte uld kan forklares således: Den fremtidige, omhyggelige statsforvaltning af 'de frikirkelige får' bygger på **et strengt forbud** mod diskrimination! "Dette forbud indebærer," forklarer 1564-betænkningen, (citater): 'at der for så vidt angår de krav, staten stiller som en løbende forpligtelse, **ikke** kan forskelsbehandles mellem **allerede anerkendte trossamfund og de trossamfund, som fremover (efter lovens tilladelse) ønsker anerkendelse**" (6.3.1.1. s. 81).

Hertil må den skarpsindige borger udbryde: "Hvor smukt! Staten vil altså ikke vise noget tegn på forskelsbehandling af de får, som allerede er i fårefolden, og de får, som villigt lader sig lede ind bag gærdet i den samme fold.

Hvis borgeren skulle driste sig til at spørge, om der fremover vil herske en forskelsbehandling **mellem de snehvide får**, som allerede er i statens store, rummelige fårefold – **og så de sorte får** (med dets røde afmærkning), som er udenfor (og som ikke for alt i verden vil ind på den statsanerkendte side af gærdet) – så vil netop dette spørgsmål blive mødt med tavshed. Om en fremtidig (eller allerede nuværende) illegale diskrimination af den art, siger den nye lovtekst (Betænkning 1564) ikke et ord!

"Efter lovens ikrafttræden," fremgår det af den nye ordning for danske troende, som ikke tilhører folkekirken, "**vil der ikke forekomme den mindste form for forskelsbehandling** mellem dem, som **har** underskrevet kontrakten, og dem, som allerede sidder med pennen i hånden for at sætte deres signatur på kejserens dokument." Men hvad angår de frikirkeligt troende, som 'takker nej' til kejserens anerkendelse, er diskrimination allerede en kendsgerning.

Lad mig forklare:

ANDEN-KLASSE-BORGERE

De danske evangeliske frikirker, som ikke vil bøje sig for statens generøse tilbud om 'anerkendelse' og 'godkendelse' vil de heller ikke blive tildelt statslige, økonomiske privilegier. De **fortjener ikke**, at der løbende bliver sat en fed almisse ind på deres bankkonto, når de ikke vil underordne sig kejserens krav," fremgår det af religionsudvalgets overvejelser, der lyder sådan (citater): "Det forekommer flertallet naturligt, **at staten til gengæld for disse særlige rettigheder stiller krav** om, at trossamfundene fungerer på den måde, der lever op til – og i hvert fald ikke er i direkte modstrid med grundlæggende samfundsværdier" (6.3.1.1. s.80).

Når betænkningens bemærkninger taler om, at de troende borgere herefter skal gøre noget 'til gengæld for', at lovens fordring om **ikke**-forskelsbehandling bliver opfyldt, så stilles der hermed nye ukendte social-politiske solidaritetsbetingelser for, hvorvidt grundloven skal efterfølges.

Med denne 'gengældelses-filosofi' udvirkes definitivt **en hastig udglidning** mod opfyldelsen af nogle partiprægede ligestillings-kriterier i stedet for den 150årige grundlovsbegrænsning, der udelukkende taler om 'sømmelighed og orden'. De frikirkelige troende borgere er hermed ikke længere beskyttet af en konstitutionel, juridisk afgrænsning men skal i stedet 'bevise sig værdige' ved min 'leve op til statens nye krav' (6.3.1.1. s. 80) – og må i hvert fald ikke give tilkende, at de er i modstrid med denne nyligt foreslåede forfatningsændring. I så tilfælde falder hammeren – og en hvilken som helst form for anerkendelse er umulig.

Hvis der altså er frikirkefolk i Danmark, som **ikke** vil efterfølge statens ubønhørlige krav om, at deres trossamfund skal organiseres ud fra det begreb, som kaldes 'medlemsdemokrati' – så regnes de for at tilhøre 'de asociale elementer', der ikke vil underordne sig (citater): 'en **uskreven** forvaltningsretslig grundsætning' (6.3.1.1.). Det vil sige, at sådanne frikirker, der f.eks. tror på Efeserbrevet 4:11, at den opstandne Herre i menigheden har sat nogle styrende tjenestegerninger (i form af apostle, profeter, evangelister, hyrder (pastorer) og lærere) godt kan pakke sammen. Staten vil have **en demokratisk styrelse** – og hvis disse troende fortsat hævder, at de har større tillid til den åbenbaring, som den opstandne Herre giver Sine tjenere end til kejserens politiske ideer – så vil de fremtidig blive karakteriseret som en slags 2. klasse-borgere, **der optræder asocialt** og samfundsfjendtligt.

Det er derfor med **betænkelighed**, at den videre behandling af den i marts 2017 offentliggjorte **Betænkning** 1564 efter den 31. august 2017 iagttages af de frikirkelige borgere i Danmark. På den dato er 'høringsrunden' forbi, og kirkeministeriet skal herefter gennemlæse de høringssvar, som er kommet fra hele landet.

For mere end et år siden skete det samme med henblik på den glemte og gemte 'høring', som fandt sted vedrørende statens oprørende og egenrådigt indførelse af et kirkeligt vielsesritual, der tillader indgåelse af kirkeligt ægteskab mellem personer af samme køn. Svarene blev dengang bundtet og bortgemt, og det er endnu i dag et spørgsmål, om der er nogen, som har taget initiativ til nøje at gennemgå disse vigtige dokumenter, for dermed at vurdere, hvad mere end 300 svarskrivere havde på hjerte.